

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/124/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1105010305
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1105010305.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci proti obžalovanému Q. K. stíhanému pre trestný čin nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 a iné, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T/47/2005 zo dňa 31.03.2014, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.12. 2014 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. účinného do 31.12.2005 zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 31.12.2005 sa obžalovanému Q. K., nar. XX.XX.XXXX v Bratislave, trvale bytom K., W. Č.. X, na slobode

u k l a d á

podľa § 187 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 sa obžalovaný pre výkon uloženého trestu zaraďuje do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 sa obžalovanému ukladá trest prepadnutia veci a to sumy 5.020 Sk, ktorá sa nachádza v depozite Okresnej prokuratúry Bratislava I pod číslom 13/2005.

Podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 sa vlastníkom prepadnutej veci stáva Slovenská republika.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bratislava I sp. zn. 1T/47/2005 zo dňa 31.03.2014 rozhodol tak, že s poukazom na právoplatne vyslovenú vinu v rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20.03.2006 sp. zn. 1T 47/2005 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To 82/2006 zo dňa 29.01.2008 uložil obžalovanému Q. K. podľa § 187 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 s použitím § 35 ods. 2, § 40 ods. 1, 5 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky. Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 bol obžalovaný pre výkon uloženého trestu zaradený do prvej nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 bol obžalovanému uložený aj trest prepadnutia veci a to sumy 5.020 Sk, ktorá

sa nachádza v depozite Okresnej prokuratúry Bratislava I pod číslom 13/2005 s tým, že vlastníkom veci sa stáva štát.

V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na skutočnosť, že pri vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní konanom dňa 31.03.2014 nebol súčasťou rozsudku aj výrok o treste prepadnutia veci s tým, že súd prvého stupňa len uviedol, že výrok o treste prepadnutia veci ako aj náhrade škody zo skoršieho rozsudku zostáva nedotknutý.

Odvolací súd taktiež konštatuje, že o odvolaní prokurátora rozhodoval podľa Trestného poriadku účinného do 31.12.2005, pretože podľa Trestného poriadku účinného do 31.12.2005 sa vykonáva trestné konanie v prípadoch ak bola obžaloba podaná do 31.12.2005. V danej trestnej veci bola obžaloba podaná dňa 09.05.2005 a preto odvolací súd musel postupovať podľa ustanovení Trestného poriadku účinného do 31.12.2005 (§ 564 ods. 3 Tr. por. účinného od 01.01.2006).

Proti napadnutému rozsudku podal odvolanie zástupca okresnej prokuratúry a to do výroku o treste. V písomnom odôvodnení uvádza, že na danú trestnú vec nie je aplikovateľný Nález Ústavného súdu SR, ktorý vyslovil nesúlady časti ustanovenia o tzv. asperačnej zásade, pretože ten sa vzťahoval na Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. s tým, že ustanovenie § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, podľa ktorého bol ukladaný trest, zostalo Nálezom Ústavného súdu SR nedotknuté. Ďalej namietal, že v danej trestnej veci neboli splnené podmienky na použitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Prokurátor ďalej namietal zaradenie obžalovaného do I. nápravno-výchovnej skupiny, pretože je názoru, že obžalovaný mal byť zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny, nakoľko v predchádzajúcich desiatich rokoch pred spáchaním prejednaných skutkov bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol v neprospech obžalovaného, respektíve vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu sa vykonalo v neprítomnosti obžalovaného, ktorý písomným podaním požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti.

Zástupca krajskej prokuratúry zotrval na písomných dôvodoch podaného odvolania. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obhajca obžalovaného navrhol zamietnuť odvolanie prokurátora ako nedôvodné.

Krajský súd v Bratislave podľa § 254 ods. 1 Tr. por. účinného do 31.12.2005 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že podané odvolanie prokurátora je čiastočne dôvodné aj keď z iných dôvodov než uvádza v odvolaní.

Podľa § 258 ods.1 písm. d/ Tr. por. účinného do 31.12.2005 odvolací súd zruší napadnutý rozsudok ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 258 ods. 2 Tr. por. účinného do 31.12.2005 ak je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti.

Podľa § 259 ods.3 Tr. por. účinného do 31.12.2005 odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený, alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Odvolací súd konštatuje, že Okresný súd Bratislava I uznesením pod sp. zn. 6Nt 14/2013 zo dňa 25.02.2014 podľa § 41b ods. 1 zákona číslo 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR v spojení s ustanovením § 394 ods. 1 Tr. por. per analogiam povolil obnovu konania v prospech odsúdeného Q. K.É. vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 1T 47/2005 a zároveň zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20.03.2006 sp. zn. 1T 47/2005 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To 82/2006 zo dňa 29.01.2008 vo výroku o treste.

Vzhľadom k tomu, že obnova konania bola povolená len vo výroku o treste, zostal rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20.03.2006 sp. zn. 1T 47/2005 aj naďalej právoplatný vo výroku vine, teda Q. K. je naďalej právoplatne uznaný vinným za spáchanie celkovo štyroch skutkov právne kvalifikovaných ako trestný čin nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005, trestný čin podplácania podľa § 161 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 a pokračovací trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005.

Pokiaľ ide o trest uložený obžalovanému napadnutým rozsudkom, tak odvolací súd sa stotožňuje s odvolaním prokurátora v tom, že neboli splnené podmienky na použitie ustanovenia § 40 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

Na strane druhej však odvolací súd nemohol akceptovať argumentáciu prokurátora spočívajúcu v tom, že Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 nie je aplikovateľný na Trestný zákon účinný do 31.12.2005, konkrétne na ustanovenie § 35 ods. 2 Tr. zák., ktoré sa týkalo tzv. asperačnej zásady.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 285/2014 zo dňa 13.08.2014, ktorý konštatuje, že nález sp. zn. PL. ÚS 106/2011 je nutné interpretovať aj v prospech odsúdených, ktorým bol trest ukladaný s využitím ustanovenia o asperačnej zásade podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.12.2005. Ústavný súd SR teda sám interpretuje svoj nález ohľadne asperačnej zásady tak, že sa vzťahuje na asperačnú zásadu ako celok, a to bez ohľadu na to, či ide o jej právnu úpravu v ustanovení § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 alebo v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. účinného od 01.01.2006.

Odvolací krajský súd k argumentácii prokurátora uvedenej v odvolaní dodáva, že interpretácia nálezu Ústavného súdu SR nemôže byť založená na právnom formalizme, ale musí mať rozmer spravodlivosti v tom, že sa dotkne každého koho sa dotkla časť zásad ukladania trestu, ktoré je v rozpore s Ústavou SR a to bez ohľadu na číslo zákona a paragraf, v ktorom je protiústavné ustanovenie zakotvené. Podstatným je, že ústava sa nezmenila, ale zmenilo sa len číslo označenia právnej normy a číselné označenie paragrafu, v ktorom bola zakotvená protiústavná zásada ukladania trestu. Z hľadiska materiálneho chápania právneho štátu musí byť pre výklad nálezu Ústavného súdu SR podstatným jeho obsahový princíp (rozpor s ústavou) a nie jeho formálne spojenie s konkrétnym ustanovením konkrétneho zákona. Vzhľadom k uvedenému je nutné účinky nálezu Ústavného súdu SR ohľadne neústavnosti časti tzv. asperačnej zásady vzťahovať aj na právnu úpravu asperačnej zásady uvedenej v Trestnom zákone účinnom do 31.12.2005, nakoľko právna úprava asperačnej zásady v tomto zákone bola obsahovo zhodná s asperačnou zásadou upravenou v Trestnom zákone účinnom od 01.01.2006. Rovnako tak je potom nutným aplikovať na rozsudky, v ktorých sa ukladali tresty podľa Trestného zákona účinného do 31.12.2005 aj zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 44/2013. Ak prokurátor v odvolaní namietal, že tu ide o hmotnoprávnu analógiu ustanovení Trestného zákona, tak s týmto názorom sa nemožno stotožniť, nakoľko v danej veci sa analogicky nepoužíva žiadne hmotnoprávne ustanovenie Trestného zákona, ale účinky nálezu ústavného súdu sa rozširujú aj na Trestný zákon účinný do 31.12.2005, ktorý obsahoval zhodnú zásadu, ktorej časť bola posúdená ako nesúladná s Ústavou SR. Ide tu preto o spôsob aplikácie, či interpretácie nálezu ústavného súdu a nie o analogické využívanie hmotnoprávnych ustanovení Trestného zákona. Len pre úplnosť odvolací súd pripomína, že v trestnom práve hmotnom nie je prípustná analógia v neprospech páchatel'a (analógia v prospech páchatel'a teda prichádza do úvahy).

Odvolací súd preto pri ukladaní druhu a výmery trestu obžalovanému vychádzal primárne z ustanovenia § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, ktoré stanovuje súdu povinnosť ukladať úhrnný trest podľa tzv. asperačnej zásady pri zbiehajúcich sa trestných činoch, ak ide o úmyselné trestné činy spáchané najmenej dvomi skutkami. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že Ústavný súd SR nálezom sp. zn. PL. ÚS 106/2011 nevyslovil neústavnosť celej asperačnej zásady, ale len jej časti týkajúcej sa zvýšenia dolnej hranice trestnej sadzby. Vzhľadom k uvedenému ostatná časť tejto zásady je naďalej aplikovateľná a preto je nevyhnutné podľa tejto zásady v danej veci postupovať a to aj so zvýšením hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu.

Najprísnejším zo zbiehajúcich trestných činov zo spáchania ktorých bol obžalovaný uznaný vinným je trestný čin podľa § 187 ods. 1 Tr. zák. Odvolací súd preto pri ukladaní trestu obžalovanému vychádzal

primárne zo závažnosti tohto trestného činu, ktorú určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 187 ods. 1 Tr. zák.) v rozpätí dva roky až osem rokov. Po úprave hornej hranice trestnej sadzby v zmysle asperačnej zásady (tretina z osem rokov je 32 mesiacov) je trestná sadzba v rozpätí dva roky až desať rokov a osem mesiacov. Časť ustanovenia o zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby sa vzhľadom na obsah nálezu ústavného súdu o asperačnej zásade nepoužije.

Odvolačný súd je naďalej názoru, že obžalovanému je nutné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko sa dopustil celkovo štyroch skutkov (úmyselných trestných činov), ktoré boli pomerne závažné (napríklad tzv. drogový trestný čin, trestný čin podplácania), pričom pred ich spáchaním už bol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie inej trestnej činnosti a ani výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody ho neodradil od spáchania stíhanej trestnej činnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu však postačí uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby (tri roky), pretože k spáchaniu skutkov došlo už pred desiatimi rokmi (všetky boli spáchané v roku 2004) a od ich spáchania sa obžalovaný nedopustil ďalšej trestnej činnosti.

Odvolačný súd v súlade s ustanovením § 39a ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do prvej nápravnovúchovnej skupiny. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom prokurátora, že obžalovaný mal byť zaradený do druhej nápravnovúchovnej skupiny, pretože predchádzajúce odsúdenia má obžalovaný zahladené. Podľa § 39a ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. sa na predchádzajúce odsúdenia neprihliadne, ak sa na páchatel'a pozerá akoby nebol odsúdený. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že sám zákonodarca pri zaraďovaní páchatel'ov do príslušnej nápravnovúchovnej skupiny vylúčil tie odsúdenia, ktoré sú zahladené a preto akceptovanie návrhu prokurátora by bolo porušením Trestného zákona.

Odvolačný súd uložil obžalovanému aj trest prepadnutia veci a to finančnej sumy vo výške 5.020 Sk, ktorá bola použitá na podplácanie príslušníkov PZ.

V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že trest prepadnutia veci je súčasťou výroku o treste a preto aj tento druh trest bol zrušený pri povolení obnovy konania vo výroku o treste. Vzhľadom k uvedenému pochybil súd prvého stupňa, keď pri vyhlasovaní rozsudku na hlavnom pojednávaní konanom dňa 31.03.2014 nevyhlásil (neuložil) aj tento druh trestu, ale len poukázal na skorší rozsudok v danej trestnej veci. V tomto smere je bez významu, že písomné vyhotovenie rozsudku už tento druh trestu obsahovalo, nakoľko podstatným je obsah vyhláseného rozsudku na hlavnom pojednávaní. Tieto skutočnosti ako aj nesprávne použitie ustanovenia § 40 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 boli kasačným dôvodom celého výroku o treste.

Ak prokurátor v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa neupovedomil o konaní hlavného pojednávania poškodené osoby, tak odvolací súd pripomína, že vo veci bol prostredníctvom obnovy konania zrušený len výrok o treste, pričom výrok o vine a náhrade škody zostal rozhodnutím o obnove konania nedotknutý. Z toho pohľadu nie je účasť poškodených osôb na hlavnom pojednávaní nutná, pretože predmetom konania je len otázka trestu, teda otázka, ktorá sa poškodenej osoby priamo nedotýka.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.